

МИЛАДЕЖКО ЧЕТВЪР

Год. IV.

Ноември, 1926. г.

Кн. 2.

Шевната машина.

Стъ Максъ Бьотхеръ.

— Горкиятъ Хау! Съвсемъ се е побъркалъ! извика Жонъ Франклинь, притежателъ на зеленчукови градини, като остави настрана вестника.

— Не бива да бждешъ тъй коравосърдеченъ, Жонъ! Какъ можешъ да думашъ подобно нѣщо? отвърна съ лекъ укоръ добрата госпожа Франклинь.

— Коравосърдеченъ? — Коравосърдеченъ ли? Ето неговото семейство повече отъ година взема на кредитъ отъ мене зеленчукъ и картофи, и азъ нито единъ пжтъ досега не съмъ имъ споменалъ за дълга. Коравосърдеченъ ли съмъ?

— Зная. Но хората се нуждаятъ! Пъкъ мжжътъ не е прахосникъ. Той работи отъ сутринъ до вечеръ и всичко, което припечелва, влага го...

— Влага го въ своето глупаво изобретение! Искане да изнамѣри шевна машина. Чувашъ ли, шевна машина, значи апаратъ, който ще върши това, което ловката ржка на шивачката или на шивача правятъ; при това по-бърже, по-точно и по-хубаво.

— Е, да, защо не? Слушай: Елиасъ Хау ще сполучи. Той е сръченъ механикъ.

— Мила жено, това може да стане следъ сто години, но засега ще шиемъ още съ ржчица!

— Както и да е, трѣбва да се поклонимъ на Хаувото прилежание и упоритостъ.